

SLOVENE.

Političen list za slovenski národ.

Po pošti prejeman veljá: Za celo leto predplačan 15 gld., za pol leta 8 gld., za četrt leta 4 gld., za en mesec 1 gld. 40 kr.
V administraciji prejeman veljá: Za celo leto 13 gl., za pol leta 6 gl. 50 kr., za četrt leta 3 gl. 30 kr., za en mesec 1 gl. 10 kr. V Ljubljani na dom pošiljan veljá 1 gl. 20 kr. več na leto. — Posamezne številke veljajo 7 kr.
Naročnino prejema upravništvo (administracija) in ekspedicija, Semeniške ulice št. 2.

Naznanila (inserati) se sprejemajo in veljá tristoletna petit-vrsta: 8 kr., če se tiska enkrat: 12 kr., če se tiska dvakrat: 15 kr., če se tiska trikrat. Pri večkratnem tiskanju se cena primerno zmanjša.

Rokopisi se ne vračajo, nefrankovana pisma se ne sprejemajo.

Vredništvo je v Semeniški ulici h. št. 2.

Izhaja vsak dan, izveniši nedelje in praznike, ob 1/6. uri popoldne.

Štev. 149.

V Ljubljani, v soboto 4. julija 1885.

Letnik XIII.

TISOČLETNICA SV. METODA

5. julija 1885.

Že tisočletje je minilo,
Kar Te poklical je Gospod,
Da v raju prejmeš si plačilo
Apostol blaženi, Metod.
S Cirilom združen tisoč let že bivaš,
Za trud neskončni plačo večno vživaš.

Zapustil krasno očetnjavo,
Prihiti v daljino si zemljo;
Učil Slované vero pravo,
Oblival s krstno jih vodó.
Začela se Slovanom doba zlata:
Odprta so jim srečna raja vrata.

Besedo blagovestja vneto
Oznanoval si noč in dan;
Skrivnost v jeziku svojem sveto
Obhajati je čul Slovan.
In v črkah novih svetih knjig berilo
Sinovom dragim izročis — darilo.

Kedó opisal tvoje bo težave,
Britkosti tvojega srcá? —
Ljubezni našel nisi prave,
Sovraštva mnogo ljutega.
Zavist celó v tamnico te vtaknila,
Veriga mučenika je žulila.

Pa eden te je zvesto branil —
Vesoljne cerkve poglavar:
Slovanom papež te ohranil,
Oj, slava bodi mu vsikdar!
Ponižani se čudijo sovragi,
Kakó slavi Metoda papež blagi.

Pa zdaj iz neba visočine
Na zemljo oče naš pogléj!
Razdružene boš našel sine;
Odcepljene boš videl zdaj
Od Rimskega naj boljšega Očeta,
S katerim te vezála véz je sveta.

Kje sloga je med brati tista,
Katero zvesto si gojil?
Kje je ljubezen srčna, čista,
Katero ti si jih učil?
Slovane tare stara že nadloga:
Med brati krvnimi prepír, nesloga.

S Cirilom bratom prošnje mile
Izročaj Bogu ti za nas,
Da ljudstvom, ki so pot zgrešile
Združenja skoraj pride čas.
Gospod je hotel: En pastir naj bode,
Edini hlev za zemlje vse narode.

Janex Bilo.

Slovenščina in železnice.

O tem predmetu se je v novejšem in najnovejšem času že toliko pisalo, da človeku več ni mogoče kaj novega povedati. Dobro nam toraj došel Ben Akiba, ki trdi da je vse že tukaj bilo. V tolažbo so nam te besede pri današnji razpravi, če tudi jih ne moremo vseskozi za golo resnico proglasiti. Če tudi je vse že tukaj bilo, tega vendar svet še ni doživel, da bi imela slovenščina, ki je po naši domovini od Trsta pa do Spielfelda, in od Čakovca pa do Pontablja prvi deželni jezik, mesto odkazano, ki se ji spodobi.

Kdo je pa vzrok, da do sedaj ni bilo tako? Mi sami in nihče drug. Čitajoč včerajši dopis v „Slovenca“ iz Budapešte, nahajam ondi besede: „Sprevodnik na železnici do ogerske meje zna dobro nemški, kakor pa vlak na tla sv. Štefana pridrdra, ne sliši iz njegovih ust nobene nemške besede več, razun če ga prosiš.“ — Zakaj tako? Zato ker tako Madjari hočejo, ker so tako že pred leti zahtevali in so tudi dosegli. Madjar ne pozna v svoji deželi drugega jezika veljavnega, kakor madjarščino, pri nas nam je pa vse drugo ljubše nego našinščina.

Čuli smo iz jako zanesljivih ust, iz ust železničnega uradnika samega, da se je južne železnice ravnateljstvo že zdavnej izrazilo, da bi takoj vse po-

staje po Slovenskem preskrbelo s slovenskimi uradniki in načelniki, ako bi dotične občine to zahtevale. Vsiljevati jim jih pa ravno neče, ker železnično ravnateljstvo ne vé, če bi bilo to občinam, po katerih je železnica speljana, všeč ali ne.

Dolžnost naša je zahtevati po naših postajah slovenščine popolnoma zmožnega osebja. Koliko naše ljudstvo ravno po železnici trpi zaradi neznanja slovenščine od strani dotičnih organov, vé le tisti, kdor se mora večkrat kam peljati ali ima sploh z blagom na železnici opraviti. Tak trgovec pride s svojim blagom, recimo z zeljem in ga oddá proti Trstu. Ker je za Kranjsko zelje posebno po Istri dobra kupčija, ga dotični trgovec v irhastih hlačah oddá na kaki slovenski postaji pri nas, kjer uradnik ne zna slovenski, vsaj zadosti ne, magacinaš je pa z geografijo v prepiru. Trgovec oddá zelje recimo v Kozino, ki je kmalo za Divačo na isterski progi, poslali in zaračunili so mu ga pa v Pazin, glavno mesto istersko, ki je že v drugi polovici isterske železnice. Kdo bo našemu zeljarju povrnil škodo, ki jo ima a) na nepotrebnih stroških daljše vozarine od postaje Herpelje-Kozina do Pazna in od Pazna nazaj v Kozino; b) na zamudi časa skoraj dveh dni in c) na zamudi pravega dné za prodajo zelja?

To je jeden slučaj, ki pa ni izmišljen, temveč

žalibog vse skozi resničen in je imel dotičnik tedaj več nego 50 gld. škode. Koliko pa je število onih, ki morajo od nemških, slovenščine nezmožnih uradnikov grenke psovke poslušati: „Dummer Bauer! báurisches Rindvieh, das nicht a mol deutsch kann“ itd., ker jim niso kos dajati pravilnega odgovora na vprašanja, stavljená v gorenje-štajarskem ali pa Lerchenfeldskem narečju.

Da se pa ta in oni zapelje in mora potem nepotrebno pot sem in tje plačevati, poleg tega pa tudi še sme vesel biti, če mu ne napovedó kazni, ker se je brez listka dalje peljal, kakor se je bil namenil, je pa že tako stara reč pri nas, da je že železničarjem popolno navadna. Vzrok temu je sprevodnik, ki ne kliče imen po slovenskih krajih v slovenščini. Kako bo Slovenec, potujoč na Hrvaško po vino, vedel, da je na Zidanem mostu, kjer se mu je prenesti, ako mu od vseh strani vedno le „Steinbrück“ na ušesa doni. Če se bo na sprevodnika in njegov klic zanašal, se bo v božjem strahu prav lepo do Maribora pripeljal, Zidanega mostu pa zanj le še ne bo!

Ali recimo, da se kdo pelje, ki je lesni trgovec, po opravi od Št. Petra proti Reki, kjer so postaje Trnovo, Kilovče, Ilirska Bistrica. Dolgo bo čakal, če se bo na ravnokar imenovala imena zanašal. Pač bo čul: Dornegg, Kahlen-

berg, Illir. Feistritz, toda prej bo v Reki, kakor pa bi izstopil, če bi čakal na oklic dotičnih postaj v slovenskem jeziku.

Sto in sto takih izgledov bi še lahko navedli iz vsakdanjega življenja, ali zadostujejo naj ti. Nadjamo se, da smo potrebo dokazali, ktera nas iz stališča vsakdanjega življenja sili tukaj na svojo korist gledati in svoje ljudi zahtevati.

Nič manj kakor zaradi koristi za lastni žep dolžni smo zahtevati slovenskih uradnikov po železničnih slovenskih postajah iz narodnega stališča. Mi smo že tako navajeni in tako vzgojeni, da vsakega le po njegovi zunanosti sodimo. Človeka, ki bo vedno le in izključljivo francoski govoril izvestno nihče ne bo Slovencem prišteval in še tako učenega gospoda ne bo nihče obračunal, če ne bo svojemu stanu primerno oblečen prišel. Nemci že zdavnej po svetu lažejo, da se nemške dežele raztezajo do adrijskega morja, da je kranjska dežela nemška pokrajina in v Ljubljanskem „Wochenblattu“ vsak teden lahko najdeš laž, da ste Ljubljana in Tržič nemški mesti! Koliko je na tem resnice, pri nas vsak sam dobro vé, toraj se nam ne zdi vredno tukaj nasprotnega dokaza poskušati. Nikakor pa ne moremo prezreti vprašanja, kaj je vzrok takim javnim lažem? Deloma strast in zlobnost, še več pa javna občila, ki so pri nas še vse na nemški podlagi. Fijaker te v Ljubljani malokdaj drugače pozdravi, kakor da klobuk privzdigne z Dunajsko frazo: „Farmer Er Gnaden?“ Po hotelih in gostilnah te vse le v nemščini nagovarja, prav tako je po kavarnah, ako te osobno ne poznajo. Prestopivši iz malega na veliko podajmo se na kolodvor. Čekin za slovenski plakat, kraljestvo za slovenski vožni red južne železnice smeš ponuditi in ne boš ga dobil. Po Madjarskem imajo poleg nemških tudi madjarske, po Primorji in laških Tirolih laške vožne rede, le pri nas jih ni na južni železnici, ki jih je letos prvič vpeljala. Ravno taka je z drugimi tiskovinami po kolodvoru in po skladiščih nabitih. Druzega ondi ne najdeš slovenskega, kakor k večem prepoved, da ne smeš po železnici hoditi ali njenih ograj in telegrafskih potez poškodovati. Jako imenitna zdi se nam postavim, prepoved, da je okoli skladišč ne sme tobak kaditi in niti te ne vidiš v slovenščini, če tudi so vozniki, ki s kratkimi pipicami privozijo z raznim blagom tje kaj, vse skozi sami Slovenci.

Lahi in Madjari so si vseh teh pomanjkljivosti že zdavnej znebili, ker so njihovo odpravo odločno zahtevali. Skrajni čas je tudi pri nas, da oblečemo našo deželo v slovensko obleko, da bode ptujec vedel, da ni več na Niederwaldu, kedar se bo v Ljubljano ali na Bled pripeljal, temveč na slovenskih tleh. Zahtevati moramo slovenskega uradništva in poslužništva pri železnicah brez odlašanja in to po vseh progah, koder Slovenci prebivajo. S tem bomo pomagali sami sebi v gmotnem in v narodnem oziru. O prvem smo govorili že poprej, o drugem naj omenimo le toliko, da so bili pri letošnjih volitvah za državni zbor po Štajarskem vseskozi ravno uradniki južne železnice tisti, ki so najhuje rovali in divjali proti Slovencem. Glejmo, da dobimo na njihova mesta naše ljudi, katerih se pri južni železnici nikakor ne manjka. Posebno bi se moralo pa na to gledati, da bode načelnik povsod Slovenec, ki je naščine v besedi in pismu popolnoma zmožen. Koliko je naših ljudi ravno v železnični službi izvrstnih moči, ki so pa nepoznane, ker zatirane od nemške zavisti. Magjari in Lahi so vse to že zdavnej sprevideli in za to pa imajo danes že vse, česar mi morda še v desetih letih ne bomo imeli, ker smo preleni, premrzli, promalomarni in le preradi za tujcem klečeplazimo. Sami se postavimo na noge, saj „Bog nam dal je krepko srce, um in pamet zdravo, — Povzdignimo naše glase, domovini v slavo“.

Politični pregled.

V Ljubljani, 4. julija.

Notranje dežele.

Slovanski svet spominjal se bode jutri in pojutranjem in še skozi celo osmino svojih dveh največjih dobrotnikov, dveh velikih svetnikov, ki sta mu pred tisoč leti luč sv. vere prižgala in katerih eden, sv. Metod, se je potem med svojimi brati — Moravani — na Velehradu k večnemu počitku vlegel. Po celi Avstriji zjedinili se bodo Slovani v spomin na jeden in tisti izvor svoje omike in svoje vere; kajti z verovred prinesla sta nam ss. brata

Ciril in Metod tudi omiko, ker sta nam prinesla pismenke, s katerimi so se pričele pisati svete knjige, prva naša literatura! Ker je zbog višje prepovedi zbiranje božjepotnikov na Velehradu otežkočeno, praznovali bomo blaženi spomin Slovencev sedaj doma, meseca avgusta, če nam Bog zdravje dá pa tudi v okolici Velehradskega, hočemo ju počastiti na starodavnem Velehradu samem!

Največi in najslavnejši Jugoslovani je brez ugovora škof **Strossmayer** v Djakovaru na Slavonskem. O tej sodbi nismo le mi Slovani edini, temveč so se prav slično o njem izrekli drugih narodov imenitni možje. Čujmo, kako sodita o njem učeni belgiški profesor in časnikar Laveleye in pa laški minister Minghetti. Laveleye piše, da se je leta 1878 v Rimu s Strossmayer-jem seznanil, ter ga je leta 1883 zopet obiskal. Strossmayerju je bilo že leta 1878 znano, kako da Laveleye o Jugoslovanih sočutno piše in mu je to že tedaj povedal ob priliki, ko ga je Minghetti Laveleyu predstavil. „Bral sem, pravi Strossmayer, kaj pišete o mojem narodu. Prijatelj ste Slovanom, toraj tudi moj prijatelj. Obiščite me v Djakovaru, ondi se bova lahko po svoji volji zabavala.“ Veličanstvo je bil vtis, pravi Laveleye, ki ga je storil ta izvanredni mož na-me. Zdel se mi je, kakor kak svetnik iz srednjega veka. Obraz mu je asceetičen in od sivih las obdan. Modre oči so živahne, svitle in duhovite; ogrevajoč ogenj, odsev velikega duha in srea žari mu iz pogleda. Govor njegov je krepak, bogat na podobah in primerah. Jezike govori enako dobro poleg slovanščine tudi še nemščino, francoščino in latinščino. Med govorom jemlje sedaj iz tega, sedaj iz onega jezika posamične izraze, da vpodobi kolikor se dá krepko velike svoje misli. Latinščina mu teče brez primere gladko. Misli svoje izraža hitro, z otroško naravnostjo, vendar pa se povsod čuti velik duh njegov. Svoji domovini je vdan brezpogojno in se nikogar ne boji. Ker pa le po tistem hrepeni, kar je spoznal za dobro, za resnico in pravico, mu tudi ni potreba ničesa prikrivati. — Minghetti je rekel o njem: „Veliko slavnih mož današnjega časa sem imel priložnost videti in z njimi občevati, pa nisem nič posebnega našel. Dva sta pa čisto drugačna memo nas in to sta: Bismark in Strossmayer. Gledé narodne umetnosti Strossmayer misli, da narodnost ni na pravem stališču, če se ji ne razvita umetnost. V verskem oziru je Strossmayer kristjan, kakor ga zahteva sv. evangelij; on je hud nasprotnik nestrpljivosti, velik prijatelj prostosti, razsvitljenja in napredka v vsakem oziru. V najnovejšem času obrnil je svojo pozornost cerkvenemu zedinjenju iztočnih in zapadnih Slovanov. Samopridnosti in prevzetnosti ni prav nič na njem; življenje njegovo je posvečeno splošnemu blagru in pa njegovemu narodu. Med velikim številom tistih duševnih plemenitašev, ki so našemu narodu na čast, nobenega ne poznam, ki bi bil višji in blažji, kakor škof Strossmayer, in Hrvaška sme ponosna biti na takega sina svojega rodü!“

Na **Dunaji** stala sta ta teden dva zavrženca pred izjemno sodnijo zaradi hudodelstva poskušane umora in tatvine. Bila sta to krovca Julinek in tat Klein, oba že večkrat zaradi tatvine zaprta. Klein je bil do sedaj vsega skupaj že 26 let zaprt. Napadla sta letošnjo spomlad osebenko gospo Chomiak in sta jo skušala v njenem stanovanju umoriti, da bi ji denar pobrala. Sodnija ju je obsodila v ječo za celo življenje. Prav je, da se je s takimi cigani začelo oestro postopati, toda še bolj prav pa bi bilo, če bi se za nje napravila kje na kakem otoku v Kvarneri ali pa v Dalmaciji naselbina, kjer bi si morali taki nepoboljšljivi kaznjenci s poljskim ali drugim delom sami kruh služiti. Kaj je takemu človeku mar, če ga tudi na celo življenje obsodijo, če ima pa vendar še upanje, da ga pomilosté. V kaznilnici se bo potuhnil, se bo nekaj let na videz prav lepo obnašal in nikakor ni brez nade, da ga bo čez nekaj let državna oblast priporočila v pomiloščenje, da bo zopet ondi začel, kjer so ga sedaj zasačili v nasprotju s paragrafi, ki si jih je v varstvo postavila človeška družba. Za take ljudi, pri katerih se že iz surovosti razvidi, da ni upanja na poboljšanje, bi bile najboljše naselbine, ali pa vešala. Prav je, da se na usmiljenje do ljudi tudi sodnije ozirajo, to že tirja krščanstvo; a s prevelikim prizanašanjem se lahko tudi hudobija podpira, ter se davkoplačevalcem in drugim poštenim ljudem tudi krivica godi!

Trdnjava je sama na sebi dobra in lepa reč; vredna pa polovico tega ni, kar stane. Kaj so nam koristile leta 1866 **trdnjave na Českem**, iz katerih so gledali z odprtimi žreli črni topovi po sovražniku, da bi ga bili posipali z razsipajočimi se votlenicami, šrapneli in krtačami. Toda zastoj so čakali topovi in generali. Sovražnik se je vseh naših trdnjav lepo ognil, jih lepo pustil trdnjave biti, sam jo je pa že do Požuna pripihal, dasiravno je na severnem Českem precej in lepih trdnjav, kakor so bile tedaj Terezienstadt, Josefsstadt, Kraljevigradec, na Moravskem pa Olomuc, za ktere vse se Prusi niso prav nič zmenili. Ravno sedaj pa zopet ogleduje neka vojaška komisija Olomuške trdnjave in jih presoja ali bi ostale, kakor so, ali bi se kaj predelale. Za notranje trdnjave so se vsi izrekli, da so dobre; zunanje zdé se jim pa preslabe in bo treba nekoliko predtrdnjav še napraviti, kar bo blizo 20 milijonov goldinarjev stalo. Je že prav, da so trdnjave, toda napravijo naj se mednarodne

postave, da sovražnik poprej ne sme dalje, dokler ni trdnjave v tistem kraju ležeče premagal. Kaj nam bo koristil Olomuc še tako vtrjen, če se ga bodo pa zopet Prusi na milje daleč ognili in drli naravnost proti Dunaji doli. Za to pač mislimo, da bi se dalo 20 milijonov prihraniti ter naložiti za vojne stroške o času vojske. Najbrž bi več koristilo, kakor trdnjave.

Vnanje države.

Med **Erdeljci** in **Rumuncji** se že zopet nekaj plete ob meji, kar bo morda že bodoči teden veliko prahu dvignilo po časniki, konečno pa ne bo druzega kakor medsobojni pastirski pretepi. Na 18. junija odgnalo je menda 10 rumunskih vojakov pod vodstvom jednega častnika 6 konj in 923 ovac iz planine, ki je lastnina erdeljskega poslanca Julija Zatureczkyja v Rumunijo. Ravno tisti vojaki vjeli so tudi nekega voznika s konji vred. Vozniku se je posrečilo uiti, konje in voz je popustil Rumuncem. Ovce so še-le čez dolgo časa na ta način dobili, da so financarji pazili ob meji. Kakor hitro so rumunski pastirji, ki niso natanjko za mejo vedeli, ovce zopet na erdeljski zemlji imeli, zapodili so financarji pastirje v tek in so ovce domu gnali. Tudi lansko leto nastalo je menda ravno o tem času govorjenje, o silovitih pobojih in umorih ob erdeljsko-rumunski meji, pa se je naposled vse le za pastirsko ravnanje proglasilo.

Vojvoda Cumberlandski se ne bo vsedel na Braunschweigskega prestol. Minoli teden posvetovali so se v tem oziru v nemškem zveznem zboru, kjer je Bavarska stavila naslednji predlog, Pruska ga je pa sprejela: „Zvezni zbor“ izjavlja prepričanje zveznih vlad, da bi se vlada vojvode Cumberlandskega na Braunschweigskega prestolu ne strinjala z načeli zvezne države in državne ustave, ker se nahaja s Prusijo v položaju, ki je bolj razporu nego miru podoben in pa od zvezne države pokrajine zahteva, ki se mu pripoznati nemorejo. To naj se da deželnemu odboru v Braunschweigu na znanje. Kakor je telegraf že pred nekaj dnevi sporočal, se je imenovani deželni odbor popolnoma strinjal s tem sklepom in ga je vzel na znanje. Od Bavarske se nam to čudno zdi. Že enkrat je s svojim svetom jako naletela ter ga potem obžalovala — znabiti ga še obžaluje — in vendar se ni ničesar naučila. Kaj pa ko bi enkrat, Saksonska ali ktera si bodi kaj takega o Bavarski nasvetovala?!

V poslaniški zbornici na **Francoskem** imeli so na dnevnem redu budget ministerstva za nauk in bogočastje. Poročevalec Roche je predlagal, da naj se plače stolnim kapitelnom ustavijo, naučni minister Goblet se je pa temu vstavil in je njegov predlog tudi obveljal. Nasvetoval je namreč, da naj se za stolno kapitelne plače nastavi svota 1,077.000 frankov, kar se je tudi z 219 proti 210 glasovom sprejelo. Podprl je naučni minister svoj predlog tako-le: „Francoska ima 709 kanonikov, med katerimi jih je le 102 pod 60 leti. Vsi drugi so stari od 60 do 80 in od 85 do 90 let. Ali hoče res kamora te vsega spoštovanja vredne častiljive starčke v revščino pahnuti? Jaz ne verjamem, da bi bilo to po pravici, modro in politično!“ Znamenito je tudi to, da se je profesor Lenient, ktereга povsod za strastnega nasprotnika klerikalizma poznajo, potegnil za to, da se omenjeni nastavek ne prečrta. „Poniževalno je za nas ravnanje ravno pri tem budgetu, ki se leto za leto ponavlja in nevedno ravno tako nas kakor cerkve same. Kaj pa vendar mislite s takim navideznim bojem doseči? Navidezni ta boj, ki ste ga proti cerkvi pričeli, njej več koristi, kakor pa bi ji po vaših mislih škodoval in je le republiki na škodo. Rajši se sprimimo z njimi javno, s čemur si bomo vsaj zaslugo odkritodušnosti pridobili, kakor pa da bi jih tako od strani s šivankami zbadali, kar je otročje in nedostojno.“ Kakor je videti, se na Francoskem res nekoliko na to pripravljajo, da bodo s časoma budget za bogočastje prekrizali.

— **Židovstvo** si na Angleškem tal pridobiva: Ni še nikakih deset let, kar so imeli prvega ministra židovskega rodü, če tudi je bil kršen in angleške cerkve. To je bil D'Izraeli, poznejši lord Beaconsfield. Sedaj so pa napravili pravega žida za lorda in so mu odločili sedež med pèrji v gospodski zbornici. Pravijo, da je to prvi žid, ki je bil do sedaj v dolenji zbornici in je prvi, ki je v gosposko zbornico prišel, ako se Beaconsfieldova židovska narava s krščanskim plaščem pokrije. Novi lord, po čegar žilah se prava židovska kri pretaka, je Nataniel de Rothschild, najbogatejši žid na celem svetu, in tudi smemo reči da najbogatejši človek. Angleška se vedno bolj židovstvu v kremplje daje; in če tudi so angleški pèrji radi k židom zahajali, kedar jim je bilo kaj okroglega treba, vendar židov niso nikdar do pèrstva pripuščali. Gladstonu, pravijo, da gré zahvala, da je podrl ograjo in sedaj jih bo pa kmalo več. Ako se na gorostasno-veliko premoženje Rothschildovo ozremo, se mu mora dostojanstvo njegovo vendar-le pritlikavo zdeti v zavesti, da je on prvi in prvi kralj finančnega svetä. In vendar temu ni tako. Rothschild si je že zdavnej želol pèr postati, kar se mu pa do sedaj ni posrečilo hotlo, ker je bilo to najvišje dostojanstvo edino le kristjanom določeno. Kar je mož tako težko pričakoval, to je dosel in sedaj bo pač lahko spal, če ga le ne bode preveč morila skrb, kako bi še drugim svojim verskim bratom pot odprl.

V **Afganistanu**, bolje v sosednjem afganskem Turkestanu, so nedavno nekoliko z orožjem ropotali. Emirjev brat, Izak dvignil se je proti Abduramanu, pa menda ni ničesar opravil, ker ni nikakih uradnih sporov ne iz Londona in ne iz Petrograda. Sploh je pa ves gorenji del Afganistana menda tako razburjen, da bo imel Abduraman prav veliko opraviti, preden ga bo zopet v red spravil. Kakor se spominjamo ni še dolgo, da smo pisali o splošni mobilizaciji v Afganistanu. Tedaj se je govorilo, da se je emir Abduraman proti Rusom dvignil s 15 topovi. Kakor se pa sedaj vidi, je šla vojska prej ko ne nad upornike, ki se okoli Izaka zbirajo.

Izvirni dopisi.

Iz Cirknice, 3. julija. (Birmovanje.) Naš mil. knez in škof ta teden tod okoli birmujejo. V torek so bili na Vrhniki, v sredo v Logatecu, od kjer so se popoldne odpeljali v Planino. Knez Hugon Windisch-Grätz jim je bil tje poslal svojo kočijo, ki jih je pripeljala v Planino. Spremili so jih do dekanijske meje Vrhniki g. dekan, pa farni oskrbnik Logaški in g. okrajni glavar grof Pace, ki je šel z njimi prav do Planine. Na dekanijski meji Cirkniški pričakoval je visokega gosta Cirkniški dekan, g. Porenta, ki jih je spremil v Planino, kjer se jim je precej po prihodu in po sv. blagoslovu v cerkvi poklonila knez Windisch-Grätzova rodbina. Včeraj ob sedmih zjutraj so škof maševali in pridigovali, potem pa so delili zakrament sv. birme. Neka jako pridna šolarica, ki se je tudi pripravljala za sv. birmo, je pa pred tednom zbolela, in ni mogla iti k sv. birmi; tudi nesti je niso mogli v cerkev zaradi velike slabosti. Ker je pa jako hrepnela po sv. zakramentu in bo težko ozdravela, šli so jo mil. knez in škof na prošnjo Windisch-Grätzove princesinje, ki je bila botra, birmat domu. Ljudstvo je bilo do solz ginjeno od prevelike ljubeznjivosti in dobrotljivosti mil. kneza in škofa, ki so se po sv. birmi z deklico še lepo pogovarjali in jo v boleznijeni tolažili, ter tudi sami bili močno ginjeni. Po končani birmi podali so se škof s slovesno procesijo v novo cerkvico sv. Duha, ki so jo blagoslovili potem pa so tam spred altarja v drugič pridigovali in ostali še pri slovesni sv. maši, ki jo je daroval grajščinski domači duhoven v novi cerkvi. Tudi te slavnosti se je vdeležila knežova rodbina, ki je škofa in spreved pričakovala pri cerkvi. Vse te cerkvene slovesnosti so trajale od sedmih zjutraj do polu ene popoldne brez pretrganja.

Po obedu so škof obiskali knez Windisch-Grätzova rodbina ter ogledali krasni Hasberški grad, potem pa so jih kneževi konji peljali naprej proti Cirknici. Cirkniški možje so se jim bili do Rakeka naproti pripeljali, kjer jih je županov namestnik spoštljivo pozdravil. Rakek in Cirknica sta se oblekla v praznično oblačilo, silno veliko zastav paprčevih, cesarskih in narodnih vibrá s hiš, in več krasnih slavolokov so vrli Cirkničani naredili škofa na čast. Prvi stoji na razpotji pod Cirknico, kjer z Rakovske ceste obrne cesta v Begunje; napravil ga je kupec g. Pogačnik. Prekrasen slavolok postavila je občina pri pošti in g. Obreza naredel je tretjega pri svoji hiši, kjer se pride na trg. Četrty stoji pri vhodu pred farovžem. Veliko ljudi se je bilo zbralo k slovesnemu sprejemu, pri katerem je bila šolska mladež na trgu proti cerkvi lepo razvrstena v dve vrsti. Duhovščina je pri občinskem slavoloku pričakovala kneza in škofa, ki se okoli polu sedmih zvečer med pokanjem možnarjev in veličastnim zvonjenjem pripeljejo, in pri slavoloku izstopijo ter se peš, spremljani od velike množice podajo v cerkev, kjer je g. dekan dal blagoslov s sv. Rešnjim Telesom. Pri Obrezovem slavoloku, kjer se je pričela vrsta šolske mladeži, pozdravila je belo oblečena šolarica z dvema tovaršicama gosp. kneza in škofa, ter jim izročila krasen šopek cvetlic, ki so ga mil. škof sprejeli in zahvalo izrekli deklici, ob enem pa željo, naj Bog pomaga, da bi se vse zgodilo, kar je govorila deklica. Danes dopoldne so sprejemali poklonitve, popoldne nameravajo ogledati Cirkniško jezero, ako bo vreme vgodno, zvečer jim bodo tukajšnji gg. pevci pod oknom zapeli. Jutri ob osmih bodo birmovali otroke, katerih bo vse okoli 900, popoldne pa se odpeljejo v Stari trg, kjer bodo v nedeljo delili zakrament sv. birme. Ljudje so polni hvale za mil. kneza in škota, ki so si s svojo ljubeznjivostjo in prijaznostjo precej pridobili srea vseh.

Iz Brežic, 2. julija. Dovolite g. vrednik, da Vam opišem na kratko nemčurski pevski izlet, kte-

rega so napravili veliki pangermani iz Celja v dan sv. Petra in Pavla v prijazno mestice Brežice. — Okoli 1/2 10. ure predpoldne res pripelje k nam posebni vlak kaci 150 potnikov s svojo mestno godbo — se zná njim na čelu znani kolovodje: Ausserer, Glantschnigg, Neckermann in Forregger. Mesto Brežice je bilo praznično oblečeno — tako, kakor bi sprejelo kacega posebno visokega gosta. Raz hiš so vihrale razne zastave s štajarskimi, avstrijskimi in nemškimi barvami (teh sem bil v naglici naštel 15). Človek bi mislil po tem takem, da je prišel v kakšno mesto tam gori v rajhu!

Po navadnem pozdravu od strani Brežičanov se tujei odpravijo po mestu v Gabritschevo gostilno k zajutruku. Dotični oštir ja na svojem vrtu razobesil dve nemški zastavi. Na več krajih je Celjane pozdravljali nemški napis: „Deutschen Sängern, deutschen Gruss!“

Na to se podajo v grad grofa Attemsá v veliko dvorano, kjer so popevali razne nemške pesni; med njimi se vé, tudi „Das deutsche Lied“; poslednja je posebno dopadla ondotnemu nadučitelju Orniku, ki je bil tudi v sprejemnem odboru, kar učitelju — vzgojitelju slovenskih dec, še posebno čast dela!?

Posebno pozornost so pa na-me napravili razni govori, ki sem jih čul po kosilu v dvorani Klembasove gostilne. Vseh sicer ne morem omeniti, ker je škoda za prostor in papir. Vendar nekterih ne smem zamolčati. Eden teh slavnih nemških govornikov je poveljeval Brežičane kot zveste in vdane nemške sinove in brate! Mesto Brežice je imenoval „Schwesterstadt“ (menda za to, ker je tukaj za Celjem Forregger največ glasov dobil). Posebno duhovito je pa to, da je imenoval nek drug govornik Brežice „die letzte deutsche Grenzfestung am Saupspitz“. Kdo se smeje? Izmed vseh Ciceronov se je posebno oblastno širokoustil znani dr. Ausserer. Pri tem smo zopet opazili tisto hvalisano nemško temeljitost (?), kajti ta učeni profesor se je prebito vrezal. Na zgodovinski podlagi je hotel dokazati, da so nemški grajščaki med slovenskim ljudstvom po Štajarskem prvi širili kulturo, ter učili slovenskega kmeta s plugom zemljo orati. Mar ni beseda „plug“ slovenskega izvira? Ta učenjak menda ne vé, da so Slovani veliko popred umeli polje obdelovati, kakor pa Germani, ki so bili bojevití narod ter se niso pečali s poljedelstvom v taki meri, kakor Slovani. Med govorniki sta se celó smešila dva kmeta iz okolice (bilo je kaci 8 najetih kmetov pri kosilu). Tista kmečka govornika Pečnik in Požar pa naj ne mislita, da sta se s svojima govoroma kaj prikupila Celjski gospodi, kaj še? smejala se je vama. Drugi slovenski pošteni kmetje bodo pa s prstom za vama kazali: „Glejte izdajci slovenski!“

Ko sem se naveličal poslušati to neumno in nezmislno besedičenje, zapustim dvorano in krenem malo na prosto v vrt grajščinski. Kmaló pridejo tudi Celjani s svojo godbo spremljani za menoj, kjer so ostali nekaj časa. Tu naj omenim, da so bili muzikantje oblečeni v pruski uniformi, ki so bili bolj podobni pustnim šemam, nego pa pravim godcem.

Kaj so pozneje Celjski talmi-nemci počenjali, ne vem, ker se mi ni poljubilo poslušati jih. Le toliko naj še povem, da jih med potjo od Zidanega mostu do Brežic niso na postajah drugje pozdravili, kakor v Sevnici nemški „šulferajnovci“. Sicer jih je tudi na Vidmu neki najeti pijani vinski mešetar očaral s „hoch“-klici. Pritožili so se pa zoper Radečane, ker so ti razobesili veliko slovensko trobojnico. — Videl sem celó nektare ženske, okinčane z nemškimi trakovi.

Iz vsega se pač razvidi, kako zagrizeni so ti nemški (?) ljudje. Pri odhodu so zvečer celó peli na kolodvoru: „Die Wacht am Rhein“ vsi pevci razkriti! Celjanke so neki bile tako ginjene, da so jim solze zalivale oči!?

Mari ni to očividna in nalaščna demonstracija proti Avstriji? In na slovenskih tleh na hrvatski meji se godé take nemške burke?

Slovenci, vidite, kako se obnašajo tujei pri nas, ki nas hočejo s tem le dražiti! Mi pa imamo priliko pokazati v nedeljo, 5. julija pri Ciril in Metodovi slavnosti v Krškem, da smo čisto nasprotnega mnenja, verni sinovi majke Slave in vdani avstrijski državljani! Zato se vdeležite v obilnem številu te slavnosti iz cele bližnje okolice in pokažite nasiljnim tujcem, da hočemo na do-

mačih tleh lastni gospodje biti. Zavedni domoljubi naj pa tudi nagovarjajo prosti narod, da se vdeleží v nedeljo te svečanosti, kajti take in jednake prilike posebno vplivajo na naše rahločuteče, nepokvarjeno ljudstvo. Krčani pa gotovo ne bodo zostali za Brežičani, ter tudi potrudili se, da dostojno sprejmó tuje došle góste! Tedaj na svidenje 5. julija na Krškem!

Z Šenturške gore, 2. julija. Da bi spodobno venčal svoje pogoste izlete v preteklem mesecu, podal sem se njegov zadnji dan še na Veliko planino Kamniško. Vodila me je pot s Šenturške gore skozi Sidrož v Stranje, od tam po prav lepi poti skozi Praprotno do cerkve, posvečeno sv. Primožu in Felicijanu, potem pa dalje navkreber na planino. Ker so ta dan oni, ki imajo pravico na tej planini pasti, gnali svojo živino tje gori, pomikala se je pred menoj nepretrgana vrsta razne domače živali: konji, voli, krave, telice, ovce, preišči in nateplo se je na vrhu teh stvari toliko, da je kar mrgolelo po obširni planinski planoti. Kmaló gori nad cerkvijo sv. Primoža zgodila se je prva nesreča. Na prezoki poti skalnatega roba nagnjetile so se krave in, začnejo se bosti in eni kravi zdrkne ter telebi v graben tako hudo, da se ubije. Na Veliki planini pa je cepnila ena ovca ter stegnjena ležala poleg stezice, ter bo, ako ne pride konjederec po njo, planinskim krokarjem v slatno hrano; kajti zakopal jo bo težko kdo, ker pastirji so preleni za tako delo.

Pridši na Veliko planino, sem jo takoj mahal proti Veternicama, veliki in mali. Ste pa Veternici dve precej globoki in na široko odprti jami druga pri drugi, od koč proti severo-zapadu kaci pet minut hoda oddaljeni, kojih prva bi od vhodnega roba noter do kota utegnila blizo 100 metrov dolga, široka kaci 30 mtr., globoka pa kaci 25—30 mtr. biti. Druga je malo manjša, toda globokejša. Kdor v tem času v ti jami stopi, zlasti v prvo, zdi se mu, da je prišel na kak vrt z mnogovrstnimi cveticami nasajen. Dasi je v dnu jame še obilno snega nakopičenega, vendar se razcvetajo poleg njega Soldanella alpina, Viola biflora, Arabis alpina, Primula calycina in elatior, Rhodothamnus Chamaecistus, Dentaria enneaphyllos, Saxifraga crustata in rotundifolia, Gentiana acaulis, Pinguicula flavescens, Dryas octopetala, Bartsia alpina, Veronica aphylla in še druge. Po kamenji sem pobiral Hypnum Halleri, Eurhynchium Vancheri var. julaceum (Sch. pr.) Timmia bavarica, Gymnostomum rupestre, Grimmia gigantea, koje so stene vse polne, vendar s plodom pa ni moč tega ličnega mahu dobiti. V tej jami je tudi obilno Helix Ziegleri in še družih polžkov. Rad bi bil še nekoliko časa brskal in stikal za raznimi stvarmi, pa Jupiter tonans se oglasi tam za gorami ter me predrámi iz moje zamaknenosti, da hitro vzdignem péte in jo popiham iz jame ter se potem kar na dobro srečo spustim raz vrha po bližnjici v tako imenovani konjski graben; toda tega pota ne bom kmalo pozabil. Spočetka so me noge še dosti dobro nosile; ali ko priletim do nekega žleba, sem se potem bolj drsal kot prestopal in pridši v ravan, zapazim, da moja uboga čevljevka na stranéh zijata in sta skoraj brez podplatov. Nič ne dé, in mislim, saj te nikdo ne vidi in kedar domov na goro prilezeš, se bo že zmračilo. Gredé v Stranje izrujem na ondašnjih plazéh, kjer kaolin kopljejo, še nekaj stebele Drypis spinosa po imenu, ki se ravno zdaj najlepše razcveta. Pod Grebenom v Kokri, kjer ta lepa cvetlica tudi raste, je 26. dan minulega meseca še nisem razcvetene videl. Ko se bližam Stranjam, jelo se je nebo jasiti in močno mi je bilo žal, da sem jo tako naglo drvil s planine. Še bolj pa sta se mi čevljevka smilila, ki sta zaradi te moje hitrosti toliko trpela, ter svoj zemeljski tek popolnoma končala.

S. R.

Domače novice.

(Visokega gosta) ima danes Ljubljana v svoji sredi. C. kr. FZM. nadvojvoda Viljem, generalni nadzornik topništva, pripeljal se je sinoči z brzovlakom v Ljubljano na pregled tukajšnjega topništva in pa c. kr. smodnišnice v Kamniku. Sprejel ga je na kolodvoru g. deželni predsednik baron Winkler, polkovnik Eschenbacher, zapovednik 12. topniškega polka, in vsi službeprosti častniki.

(Šolski sklep) v srednjih in drugih ž njimi sličnih učilnicah bode 15. t. m. še zahvalno sveto mašo in delitvijo šolskih spričeval. Počitnice bodo

potem do 15. septembra. Ker pa na gimnaziji delajo prihodnjio teden osmošolci (44—46) zrelostno pre-skušnjo in tiste dni druge šole gimnazijske praznu-jejo, umaknilo se je veliko dijakov domú, a priti morajo zadnji ponedeljek in v torek še v šolo. Je-li to modro bodisi v gospodarstvenem bodisi v nrv-stvenem oziru?

(Dodatek k Ciril in Metodovi veselici pri Kos-lerji dné 5. julija.) Slovesno mašo in pridigo opravljal bo v Šiški visok. čast. g. dr. Lampe ob 9. uri. — „Sokoli“ vdeležé se veselice pod zastavo svojo. — Na balonu „Mongolfier“ novejšie kon-strukcije, bo mali zračni jadrač, ki bo s 50 metrov visočine razne spomenčice na zemljane trosil, 300 metrov visoko se od balona poslovil ter pod marelo plaval navzdol; balon pa olajšan hitel bo nad 3000 metrov visoko v sinji zrak. Kdor bi ga, nepokvar-jenega, prinesel odboru čitalnice nazaj, dobi zanj primerno nagrado.

(Ukradli so) ponoči krokarji izmed vrat Ribi-čeve gostilne na „Starem trgu“ zraven deželne so-dnije gostilniško tablo. Kaj jih je jest prosila, ne vemo, toliko je pa gospodar g. Ribič sam rekel, da je bila jako dobro v zidu pritnjena in so si morali mnogo časa in truda prizadeti, da so jo odpravili.

(Česnjovarji) bodo imeli prihodnji teden veliko slabejši semenj, kajti mnogo tiste mladine, ktera najrajši zoblje črešnje, pobegnilo je na deželo, češ, z drevesa samega so pač veliko boljše!

(Razpisana) je služba učitelja v Šentjerneji z letno plačo 400 goldinarjev stalno.

(V Toplicah) pri Novem mestu zbralo se je do konec junija 526 ljudi, ki so prišli zdravja iskat.

(Toča) letos neizprosljivo klesti krasna polja po naši deželi. Ni še dolgo, ko smo pisali, da je po Besnici pobila in že zopet dohajajo žalostna poro-čila „Ljubljanskemu Listu“, da se je dne 24., 27. in 30. junija pridrvila nad vasi Velika in Mala Stara vas, potem Dule, Gorenje in Dolenje Duplice strašna nevihta. Toča, suha in gosta, vsula se je nad polja, tako, da so vsi poljski pridelki popolnem uničeni in so morali žita pokositi. Strašni nalivi pa so tudi mnogo travnikov zasuli, da več časa na njih ne bo rasla trava.

(Nesreča.) Iz Cirknice se nam 3. julija piše: Ob četrtkih na tukajšnji cesti vse mrgoli vozov, ki les spravljajo na Rakek. Voznikom je treba toraj največje previdnosti, da se ne zgodi kaka nesreča. Neki mlad voznik iz Loža pa včeraj te previdnosti ni imel. Med Grahovim in Martinjakom je hotel prevoziti nekega drugega voznika ter je na vozu sedé pognal konje, dasi je videl, da po cesti pred njim neka ženska gré. Šla je sicer prav ob kraju, vendar pa so tudi konji tako daleč na stran prišli, da je štanga sunila žensko, ki je bila pri vsem tem še gluha in ni slišala ropota od zadej, da bi se bila ognila še bolj na stran. Ženska je padla pod konja in je prišla pod voz ter je pri tej priči mrtva ob-ležala. Jerbašček, v katerem je imela nekaj jajc pa piščet in eno kokoš, je padel na stran, jajca so se pobila, piščeta pa so všla. Ženska je bila neki doma iz Lipenja, fare Grahovske, in je popoldne z žakljem pogrnjena še ležala na cesti, ker so čakali komisije, ki je imela preiskati in pregledati kraj, kjer se je nesreča zgodila. Žandar je voznika prijel in zapisal, potem pa ga spustil domu, ker ga ne bo težko dobiti, kadar se bo imel pred sodnijo zagovarjati zaradi nesreče, ki se je vsled njegove neprevidnosti zgodila.

Razne reči.

— Amerikansko-česki „Sokol“, vidoč, t. j. čitajoč, kako lepo da so bili amerikanski Čehi v Pragi sprejeti, je v zlato Prago naznanil, da hoče prileteti leta 1887 preko Atlantika na Česko zemljo, kjer se bo vdeležil predstave v narodnem gledišči. Prišlo jih bo več nego 2000 mož.

— Na Nemškem so obsodili na smrt anarhista Liesketa, o katerem smo že včeraj v političnem pregledu pisali. Kedar je državni pravdnik predlagal, da ga naj obsodijo na smrt, planil je Lieske kviško, kakor bi ga bil gad pičil in je za-kričal: „Kakor z morilecem postopate tukaj z menoj. Kako le morete me obsoditi na smrt, ker mi niste ničesar dokazali. Gorje Vam in Vašim krvavim ob-sodbam. Preživite Vas bodo in Vaša imena osra-motila. Vi pa, gospod državni pravdnik, ne bodete nobenega več na smrt obsodili!“ Ko je Lieske že obsojen venkaj šel, tlesnil je z rokami in vskliknil: „Ha ha ha, Rumpf je pa vendar-le kapút!“ Iz vsega tega je jasno, da anarhisti še niso izmrli, če

tudi sedaj popolnoma vtihnili. Lieske se trdno za-naša na-nje, da bodo njegovo smrt maščevati po-skusili nad Frankobrodskim državnim pravdnikom, kajti, omenjena njegova grožnja nima prav nika-kega drugega pomena.

Telegrami.

Dunaj, 4. julija. „Wr. Ztg.“ razgláša dr-žavno pogodbo z Nemčijo zaradi železnične zveze Mittelsteine-Ottendorf, dalje Hans-dorf-Ziegenhals, dalje Lindewiese-Ottmachau in konečno Ratibor-Opava.

Levov, 4. julija. Trg Horodenka je po-gorel. Vničenih je več nego 600 poslopij. Več nego 5000 ljudi večinoma židje in re-veži so brez strehe in brez živeža. Presvitli cesar daroval jim je takoj 3000 gld. Zgorelo je dvoje ljudi in pa več otrok se pogreša. Ogenj se je tako razhudil zbog groznega vi-harja.

Madrid, 3. julija. Včeraj je na Španskem 1354 ljudi zbolelo 660 pa pomrlo. Od teh umrla sta 2 v Madridu, 62 v Aranjuezu in 596 pa v Valenciji.

London, 4. julija. Churchilla izvolili so v Woodstocku zopet zopet za indiškega ministra s 532 glasovi, liberalni Grant do-bil je le 405 glasov. „Gazette“ objavlja, da je Northcote povišan v pèrski stan z imenom grofa Iddelsleigha.

Dunajska borza.

(Telegrafično poročilo.)

4. julija.

Papirna renta 5% po 100 gl. (s 16% davka)	82 gl. 60 kr.
Sreberna „ 5% „ 100 „ (s 16% davka)	83 „ 40 „
4% avstr. zlata renta, davka prosta	108 „ 25 „
Papirna renta, davka prosta	99 „ 15 „
Akcije avstr.-ogerske banke	802 „ — „
Kreditne akcije	286 „ 70 „
London	124 „ 30 „
Srebro	— „ — „
Francoski napoleonid.	9 „ 86 „
Ces. cekini	5 „ 88 „
Nemške marke	61 „ — „

Dražba zapuščinskih reči.

V sredo 8. julija in četrtek 9. julija t. l. vselej začetek ob 8. uri zjutraj, prodajali se bodo po pokojnem župniku gospodu Janezu Schuller-ju na Trebelnem in na pristavi v Bajhoveci na javni prostovoljni dražbi pridelki na polji, tudi v vinogradih, vino, živina, že pospravljena mrva, vozovi in druge premakljive reči — in sicer: v sredo poljski pridelki in živina v četrtek pa kar ostane.

C. kr. okrajno sodišče Mokronoško

1. julija 1885.

(2)

Slomšekovih zbranih spisov

IV. knjiga:

„RAZLIČNO BLAGO“

ravnokar izdana, dobiva se pri izdajatelju čast. gosp. Mih. Lendovčiku v Makolah (Maxau bei Pöltschach) po 1 gld. s poštnino vred. Tržna cena po knjigarnah ji je 1 gl. 40 kr. za trdovezan, 1 gl. 30 kr. za broširan iztis. — Obsega tri oddelke: I. „Sola in odgoja“, str. 180; II. Narodna politika in narodo gospodarstvo, str. 183—354; III. Razna tvarina, str. 357—428.

M. RÖSSMANNOVA

trgovina s steklenino, porcelanom in ogledali

v

(1)

Ljubljani

prilporeča svojo bogato zalogo namizne, kavne in čajne posode, ter raznih družih reči za luksuz belih in pisanih. — Posebno velika je zaloga ogledal v zlatih okvirjih in brez okvirjev, zlatih okvirjev samih, svetilnic za petrolej, bronastih svetilnikov (lustr.) po-sode za pijačo in za namizje; vse po jako nizkih cenah.

Ivan Lapajne v Krškem

je izdal in ima v zalogi sledeče (22)

knjige in knjižice

za ljudske šole in učitelje:

a) Praktično metodiko	cena — gl. 80 kr.
b) Prvi poduk	— „ 60 „
c) Fiziko in kemijo	— „ 60 „
d) Prirodopis	— „ 56 „
e) Zemljepis	— „ 26 „
f) Geometrijo	— „ 24 „
g) Malo fiziko	— „ 23 „
h) Domovinoslovje	— „ 20 „
i) Pripovedi iz zgod. Štajerske	— „ 6 „
j) Opis krškega okraj. glav.	— „ 30 „
k) Zgodovina štaj. Slovencev	1 „ 20 „

Isti pisatelj ima v zalogi tudi razne pisanke in risanke, mali slovenski zemljevid kranjske dežele z deli sosednih kronovin, cena 1 kr., ter slovensko-nemški zemljevid Avstrijsko-Ogerske, cena 1 kr., in zemljevid Krškega okrajnega glavarstva, cena 5 kr.

J. pl. Trnkóczy,

lekar „pri zlatem samorogu“,

priporoča in razpošilja s poštnim povzjetjem

Marijaceljske kapljice

za želodec,

MARIA-ZELLER
TROPFEN
NUR ECHT BEI
APOTHEKER TRNKOCZY
LAIBACH 1 STÜCK 20.

kterim se ima na tisoče ljudi zahvaliti za zdravje, imajo iz-vrsten vspeh pri vseh boleznih v želodec in so neprekosljivo sredstvo zoper: mankanje slasti pri jedi, slab želodec, urák, vetrove, koliko, zlatenico, bljuvanje, glavoból, kré v želodec, bitje srea, zaba-sanje, gliste, bolezni na vru-nici, na jetrih in zoper zlato žilo. 1 Šteklénica velja 20 kr., 1 tucat 2 gl., 5 tucatov samo 8 gold.

Svarilo! Opozar-jamo, da se tiste istilite Ma-rijaceljske kapljice dobivajo samo v lekarni pri „Samorogu“ zraven rotóva na Mestnem trgu v Ljubljani pri J. pl. Trnkóczy-ju. Razpošiljava se le jeden tucat.

Cvet zoper trganje

po dr. Maliču,

je odločno najboljšie zdravilo zoper pro-tin ter reumatizem, trganje po udih, bolečine v križi ter žicéh, oteklino, otrpnele ude in kite itd., malo časa če se rabi, pa mine popolnem trganje, kar dokazuje obilno zahval. Zahteva naj se samo „cvetu zoper trganje po dr. Maliču“ z zraven stoječim zna-menjem; 1 stekl. 50 kr.

Zahvala.

Gospodu J. pl. Trnkóczyju, lekarju v Ljubljani.

Moja mati so na protinski bolezni na nogi silno trpeli in razna domača zdravila brezvspešno rabili. Ko je pa bolezen čedaje hujša prihajala in vže več dni niso mogli stopiti na nogo, spomnim se na Vaš dr. Maličev protinski cvet za 50 kr. ter si ga nemudoma naro-čim. In res, imel je čudovit vspeh, da so se po kratki rabi tega zdravila opostili mučnih bolečin. S popol-nim prepričanjem priznavam toraj dr. Maličev pro-tinski cvet kot izvrstno zdravilo in ga vsakemu bol-niku v jednaki bolezni priporočam. Vaši blagorodnosti pa izrekam najprisrčnišo zahvalo, zvsem spoštova-njem vdani

Franc Jug,

posestnik v Šmarji p. Celji.

Planinski želiščni sirop kranjski,

izboren zoper kašelj, hripavost, vratobol, prsne in pljučne bolečine; 1 stekl. 50 kr. Koristnejši nego vsi v trgovini se nahajajoči sokli in siropi.

Pomuhljevo (Dorsch)

najboljše vrste, izborno zoper brumore, pljučnico, kožne izpuške in bezgavne oteklino. 1 stekl. 60 kr.

Salicilna ustna voda,

aromatična, vpliva oživljajoče, zapreči pokončanje zob in odpravi slab duh iz ust. 1 steklenica 50 kr.

Kričistilne kroglice,

c. k. priv.,

ne smeje bi se v nijednem gospodinjstvu pogrešati in so se vže tisočkrat sijajno osvedočile pri zabasanji človeškega telesa, glavobólu, otrpnjenih udih, skazenem želodec, jetrih in obistnih boleznih, v škatljah à 21 kr.; jeden zavoj s 6 škatljami 1 gl. 5 kr. Razpošiljava se le jeden zavoj.

Izvrstna homeopatična zdravila se pri nas zmirom frišne dobivajo.

Naročila z dežele izvrše se takoj

v lekarni pri „samorogu“

Jul. pl. Trnkóczy-ja

na mestnem trgu v Ljubljani.